

Frații Grimm

Albă-ca-Zăpada

cărțile
copilăriei

Editura EPIGRAF • 2005

Ilustrații: Vadim Rusu

dată, în miez de iarnă, pe cînd ninge foarte tare și fulgi mari, pufoși cădeau din înaltul cerului, lîngă o fereastră din lemn negru de abanos, ședea o împărăteasă și cosea. Și cum cosea ea de zor, s-a uitat pe geam vrăjită de fulguirea deasă, nemaiputîndu-și lua ochii. Tocmai în acel moment s-a înțepat cu acul la deget și trei picături de sînge s-au prelins în zăpada imaculată. Roșul sîngelui era atît de frumos pe albul omătului, încît împărăteasa s-a gîndit: „De-aș avea un copilaș cu fețișoara albă ca neaua, cu obrăjorii roșii ca picătura de sînge și cu perișorul negru ca abanosul!”

Nu trece mult timp și împărăteasa aduce pe lume o copiliță fără seamăn de frumoasă: albă ca zăpada, cu obrăjorii roșii ca picătura de sînge și cu perișorul negru ca abanosul. Și i-au pus numele Albă-ca-Zăpada. Dar după ce-a născut-o pe fetiță, împărăteasa s-a trecut din viață.

Cînd s-a împlinit un an de la moartea ei, împăratul și-a adus în casă o altă soție. Femeia aceasta era frumoasă de parcă ruptă din soare, dar fudulă, îngîmfată și tare pizmașă, încît nu permitea altcuiva s-o întreacă în frumusețe. Avea o oglinjoară fermecată și, ori de cîte ori se privea în ea, întreba:

– Oglindă, oglinjoară,
cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinjoara îi răspundea de fiecare dată:

– Tu ești cea mai frumoasă din țară, Măria ta!

Împărătesei îi înfloreau inima de bucurie și fericire, deoarece știa că oglinda spunea doar adevărul.

Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă. Era o mîndrețe de fată, de o frumusețe sclipitoare, că la soare te puteai uita, iar la dînsa ba.

Într-o zi, împărăteasa a întrebat, ca de obicei, oglinjoara:

– Oglindă, oglinjoară,
cine e cea mai frumoasă din țară?

Oglinjoara i-a răspuns:

– Măria ta, ești nespuns de frumoasă,
dar Albă-ca-Zăpada e mult mai frumoasă!

Auzind una ca asta, împărăteasa s-a mîniat foc și s-a făcut galbenă ca ceara, iar apoi verde de ciudă.

În ziua aceea a prins atîta ură pe fată, încît nici nu vroia s-o mai vadă. Ciuda și invidia creșteau în inima împărătesei ca buruienile, de nu-și mai afla tihnă nici ziua, nici noaptea. Turbînd de necaz, împărăteasa l-a chemat pe un vînător credincios și i-a poruncit:

– Du fata asta în codrul des, să n-o mai văd în ochi. Omoar-o și adu-mi plămîinii și ficatul ei, să mă conving că e moartă.

Vînătorul n-a avut încotro și a dus fata în codrul des, dar cînd a dat să-i străpungă inimioara nevinovată, Albă-ca-Zăpada a prins a plînge și a se ruga:

– Cruță-mi viața, că m-oi duce în străfundul codrului întunecat, pe unde picior de om n-a călcat, și nu mi-a da nimeni de urmă, iar acasă nu mă voi mai întoarce niciodată.

Vînătorului i s-a înmuiat inima, văzîndu-i frumusețea:

– Fie, copiliță dragă, însă ia-o iute la picior.

Dar în sinea lui și-a zis: „Sărmana de tine, o să te sfîșie fiarele”. Parcă i s-a luat o piatră de pe inimă, căci l-a ferit Domnul să-și ia pe suflet păcatul de a o fi omorît.

Tocmai atunci a trecut pe acolo un pui de mistreț. Vînătorul l-a înjunghiat, i-a scos plămîinii și ficatul și le-a dus împărătesei drept dovadă că i-a îndeplinit porunca. Aceasta a dat ordin bucătarului să gătească bucate din ele și, haină la suflet cum era, le-a mîncat, încredințată că erau plămîinii și ficatul fetei.

Iar sărmana copilă a rămas singură în acel codru des și întunecat. Cuprinsă de frică, se tot uita la frunzulițele copacilor, ca și cum aștepta ca ele să-i vină în ajutor. În cele din urmă a luat-o la fugă încotro o duceau ochii. Alerga peste bolovani colțuroși și printre mărăcini ghimpoși, mai-mai să-i iasă sufletul, iar fiarele sălbatice îi apăreau în cale, fără să-i facă însă vreun rău.

Așa a ținut-o tot o fugă pînă a amurgit, cînd i-au sleit puterile. Tocmai atunci s-a pomenit în fața unei căsuțe și a intrat înăuntru, gîndindu-se că poate rămîne peste noapte acolo.

